

Evangelium

Velikonoční neděle:

Ježíš žije!

Komentář k Slavnosti
Zmrtvýchvstání Páně. "Potom
vstoupil i ten druhý učedník,
který přišel ke hrobu první,
viděl a uvěřil." Láska Marie
Magdalény, Jana a Petra k
Mistrovi nezmizela ani po Jeho
smrti. Jejich víra a věrnost jsou
odměněny radostí, která je
bude navždy provázet.

29.03.2024

Evangelium (Jan 20, 1-9)

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim:

„Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.“

Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží (pruhy) plátna, ale dovnitř nevešel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží (pruhy) plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch (pruhů) plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel ke hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž

nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

Komentář

Jak vypadalo Ježíšovo vzkříšení a jak se jeho údy, rozervané utrpením, vrátily k životu, proměněné v oslavné tělo? To nevíme: jedinými svědky této podivuhodné události byl hrob, plátna a rouška. Tito němí svědkové jako první oznamují, že se stalo něco zcela nového.

Jan je první, kdo slyší zprávu o plátnech a roušce. O několik dní před tím se stal odvážným učedníkem, který stojí pevně u paty kříže, vedle Mistra. Nyní je učedníkem, který běží ke hrobu hledat Pána. Tentýž, který umí být trpělivý ve chvíli zkoušky, je tím, kdo pohotově jedná při jeho hledání. Ve všech situacích ho podepírá stejná síla: láska k Pánu. A tato láska nezůstane bez odměny: Bůh mu uděluje zvláštní milost, aby v plátnu a složené roušce přečetl

nejzářivější poselství celých dějin:
Ježíš žije!

Jan však není jediný, kdo se ráno o Velikonoční neděli rozeběhne. Marie Magdaléna běžela před ním. I v ní je síla lásky velmi intenzivní. Její náklonnost k Pánu ji přiměla vstát brzy ráno, aby mu zcela nezištně sloužila. Chtěla pro Ježíše udělat jen poslední věc, aniž by za to něco očekávala. A bude první, kdo spatří Pána v jeho slávě a oznámí Církvi, že žije.

Petr také utíká. K hrobu se však dostává o něco pomaleji. Není netrpělivý jako Marie Magdalény ani hbitý jako Jan. Ale dorazil ke hrobu a jako první přijímá znamení Zmrtvýchvstání – plátno a rouška -, i když je pomalejší ve své víře. Snad proto, že rána, kterou si nese, je hlubší: k bolesti z Mistrovy smrti se přidává vzpomínka na to, že Ho během umučení opustil. Přes to

všechno také přibíhá. Láska
nezmizela: je jako malé světýlko,
které si nesměle razí cestu.

Jak těžké bylo pro učedníky uvěřit, že
Ježíš znovu ožil, a jak těžké může být
pro nás přijmout, že Ježíš nás v
životě stále podpírá! Někdy se zdá, že
nás přemáhá hrob: problémy v práci
nebo doma, nedostatky v našem
charakteru, odpor ke křesťanským
hodnotám v určitém prostředí...

Pokud se však na tyto situace
podíváme pozorně, pravděpodobně
najdeme znamení naděje, jimiž
mohou být jiní lidé, kteří se
houževnatě drží dobra, nebo
nečekané řešení potíží. Jsou to
znamení, která čekají na to, až je s
vírou přečteme, podobně jako plátno
a rouška to ráno v den
Zmrtvýchvstání.

Abychom mohli číst znamení, která
nám Bůh dává, musíme přijmout dar
víry. Z naší strany se můžeme

upřímně snažit hledat Pána, i když se zdá, že odešel. To udělali Marie Magdaléna, Jan a Petr: neustále hledali Krista, chtěli mu nabídnout službu, i když si mysleli, že už je mrtvý. Pán tuto věrnou lásku odměňuje radostí – našli Ho živého, zahaleného do velikonoční slávy.

Rodolfo Valdés

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
evangelium-velikonocni-nedele-jezis-
zije/](https://opusdei.org/cs-cz/article/evangelium-velikonocni-nedele-jezis-zije/) (20.02.2026)